

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 października 2025 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

Przewodniczący: sędzia NSA Przemysław Szustakiewicz

Sędziowie: sędzia NSA Artur Kuś (spr.)

sędzia del. WSA Kazimierz Bandarzewski

Protokolant: starszy asystent sędziego Nina Muszyńska

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2025 r.

na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej

skargi kasacyjnej Telewizji Polskiej S.A. z siedzibą w Warszawie

od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z 20 czerwca 2022 r. sygn. akt II SA/Wa 3610/21

w sprawie ze skargi Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie

na decyzję Telewizji Polskiej S.A. z siedzibą w Warszawie

z 10 września 2021 r. nr TVP/BZ-RS/027-58/2021

w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej

1. oddala skargę kasacyjną;
2. zasądza od Telewizji Polskiej S.A. z siedzibą w Warszawie na rzecz Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem

Starszy Sekretarz Sądowy

Paulina Mordwa

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie wyrokiem z 20 czerwca 2022 r. sygn. akt II SA/Wa 3610/21 po rozpoznaniu sprawy ze skargi Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie (dalej: „Stowarzyszenie”) na decyzję Telewizji Polskiej S.A. z siedzibą w Warszawie (dalej: „TVP”) z 10 września 2021 r. nr TVP/BZ-RS/027-58/2021 w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej: w pkt 1 uchylił zaskarżoną decyzję; w pkt 2 zasądził od TVP na rzecz Stowarzyszenia kwotę 200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

W uzasadnieniu wyroku Sąd I instancji przyjął następujące okoliczności faktyczne i prawne.

Stowarzyszenie we wniosku z 25 czerwca 2020 r. wysłanym pocztą elektroniczną zwróciło się do TVP o udostępnienie informacji publicznej poprzez wskazanie, kto był autorem pytań, które zadano kandydatom na Prezydenta RP w trakcie debaty organizowanej przez TVP 17 czerwca 2020 r. Stowarzyszenie zwróciło się o podanie imion i nazwisk tych osób.

TVP decyzją z 13 października 2020 r. nr TVP/BZ-RS/027-14/2020, na podstawie art. 16 w zw. z art. 5 ust. 2 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz. 902; dalej: „u.d.i.p.”), art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 1914; dalej: „p.p.”) i art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572 ze zm.; dalej: „k.p.a.”) odmówiła udostępnienia informacji publicznej objętej wnioskiem Stowarzyszenia z 25 czerwca 2020 r.

Stowarzyszenie zaskarżyło powołaną decyzję do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, który wyrokiem z 14 maja 2021 r. sygn. akt II SA/Wa 2534/20 stwierdził jej nieważność (wyrok jest prawomocny).

W uzasadnieniu wyroku Sąd skonstatował, że poza przedmiotem sporu w sprawie pozostawało to, że żądane przez skarżące Stowarzyszenie informacje miały walor informacji publicznej. Istota sprawy dotyczyła natomiast rozważenia stosowania przepisów k.p.a. w zakresie nieuregulowanym w u.d.i.p. Dokonawszy wykładni art. 16 u.d.i.p., Sąd stwierdził, że decyzja TVP z 13 października 2020 r. jest dotknięta wadą

nieważności, ponieważ została wydana po rozpatrzeniu wniosku, który nie zawierał podpisu osób upoważnionych do działania w imieniu Stowarzyszenia, a zatem nie był zdolny do wywołania skutku prawnego w postaci wszczęcia postępowania kończącego się wydaniem decyzji, o której mowa w art. 16 ust. 1 u.d.i.p. W ocenie Sądu, decyzja rażąco naruszała prawo (art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a.). Brak spełnienia wymagań podania określonych w art. 63 k.p.a. powoduje bowiem, że podmiot zobowiązany nie ma podstaw do wydania kwalifikowanego aktu administracyjnego na podstawie art. 16 u.d.i.p.

W konkluzji Sąd stwierdził, że ocena, czy informacja zawarta we wniosku podlega udostępnieniu i przekazaniu przez podmiot zobowiązany, czy też podlega ograniczeniu na zasadach określonych w art. 5 ust. 1 u.d.i.p. w zw. z art. 15 ust. 1 p.p. jest przedwczesna. Wskazał, że TVP ponownie rozpatrując wniosek Stowarzyszenia o udostępnienie informacji publicznej, w przypadku gdy w jej ocenie żądane informacje podlegają ochronie i ponownie zmierzać będzie do wydania decyzji o odmowie ich udostępnienia, w pierwszej kolejności powinna wezwać Stowarzyszenie do usunięcia braku wniosku o udostępnienie informacji publicznej, zgodnie z art. 64 § 2 k.p.a. i dopiero w razie uzupełnienia tego braku, rozpoznać sprawę merytorycznie.

TVP w piśmie z 20 sierpnia 2021 r. wezwała Stowarzyszenie do usunięcia braków formalnych wniosku z 25 czerwca 2020 r. poprzez jego podpisanie.

Dnia 27 sierpnia 2021 r. Stowarzyszenie uzupełniło brak formalny wniosku poprzez jego podpisanie przez osoby uprawnione do reprezentacji.

TVP decyzją z 10 września 2021 r. nr TVP/BZ-RS/027-58/2021, na podstawie art. 16 u.d.i.p. w zw. z art. 5 ust. 2 u.d.i.p. i art. 17 ust. 1 u.d.i.p., art. 15 ust. 1 p.p. oraz art. 104 k.p.a. ponownie odmówiła udostępnienia informacji publicznej objętej wnioskiem Stowarzyszenia z 25 czerwca 2020 r. W uzasadnieniu, przywoławszy treść art. 5 ust. 1 u.d.i.p., stwierdziła, że w przedmiotowej sprawie dane osobowe autora materiału prasowego są objęte ustawowo chronioną tajemnicą, określoną w art. 15 ust. 1 p.p. Wywiodła, że debata będąca przedmiotem wniosku o dostęp do informacji publicznej zorganizowana przez TVP dnia 17 czerwca 2020 r. stanowiła „audycję” w rozumieniu ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (tj.

Dz.U. z 2022 r., poz. 1722). Została zorganizowana i wyprodukowana na potrzeby nadania jej na antenie TVP. Była zatem objęta odpowiedzialnością redakcyjną.

W ocenie TVP pytania, które zadano kandydatom na Prezydenta RP w trakcie tejże debaty stanowiły materiał prasowy w rozumieniu p.p. przygotowany przez dziennikarzy TVP na potrzeby emisji tej audycji. Z kolei na podstawie art. 15 ust. 1 p.p., autorowi materiału prasowego przysługuje prawo zachowania w tajemnicy swojego imienia i nazwiska. Jak skonstatowała TVP, jeżeli autorzy pytań nie zdecydowali się zatem na ujawnianie swojej tożsamości (w przypadku audycji telewizyjnej w napisach końcowych), powoduje to obowiązek chronienia anonimowości takich osób.

W skardze do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, Stowarzyszenie zarzuciło naruszenie art. 5 ust. 1 u.d.i.p. poprzez nieuprawnione ograniczenie prawa do informacji publicznej z uwagi na tajemnicę wskazaną w art. 15 ust. 1 p.p., podczas gdy nie zaszła podstawa do takiego ograniczenia.

W odpowiedzi na skargę TVP wniosła o jej oddalenie. Stwierdziła, że prawo do zachowania w tajemnicy swojego nazwiska jest bezwzględny prawem każdego dziennikarza, gwarantującym mu niczym nieskrępowaną swobodę działalności. Podniosła, że art. 15 ust. 1 p.p. jest przepisem szczególnym, którego możliwość zastosowania wynika z art. 5 ust. 1 u.d.i.p. Wywiodła, że TVP jest prasą w rozumieniu p.p. Z tego względu nie jest jej zdaniem trafne twierdzenie Stowarzyszenia, że pytania stanowiące przedmiot wniosku o udostępnienie informacji publicznej nie zostały opublikowane na łamach prasy i nie zostały sporządzone w celu takiej publikacji, a powstały wyłącznie w celu przedstawienia obywatelom politycznych zamierzeń kandydatów na urząd Prezydenta RP. TVP zaznaczyła, że przedmiotowa debata nie stanowiła orędzia Prezydenta, czy innej, jednostronnej prezentacji. Była zorganizowana w formie debaty, której formułę stanowiły pytania przygotowane przez organ, na które odpowiedzi udzielali kandydaci na urząd Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Została przeprowadzona w studiu TVP, została zorganizowana przez TVP na potrzeby nadawcze TVP. Stanowiła audycję w rozumieniu ustawy o radiofonii i telewizji. Podniosła, że w podobny sposób produkowane są audycje publicystyczne, tzn. dziennikarze układają pytania, moderują dyskusję, a zaproszeni goście udzielają na nie odpowiedzi. Każda tego typu praca dziennikarska stanowi materiał prasowy w rozumieniu p.p. Jeżeli autor

materiału prasowego nie decyduje się na publikację swojego imienia i nazwiska, organ jest obowiązany zachować je w poufności.

Powołanym na wstępie wyrokiem Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uwzględnił skargę i stwierdził, że debata pomiędzy kandydatami na Prezydenta RP nie spełnia kryteriów określonych w art. 7 ust. 2 pkt 1 p.p. Zdaniem Sądu I instancji, stanowi ona element procesu wyborczego. Wskazał, że mocą § 2 pkt 3 rozporządzenia z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu przeprowadzania debat przez Telewizję Polską Spółkę Akcyjną (Dz. U. Nr 146, poz. 878; dalej: „rozporządzenie”) musi być wyraźnie wyodrębniona w programie, zaś pozostałe przepisy aktu wykonawczego, wydanego w oparciu o delegację ustawową zawartą w art. 120 § 2 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. Kodeks wyborczy (tj. Dz.U. z 2025 r., poz. 365), zawierają szczegółową regulację zasad i trybu jej przeprowadzenia, w tym – ale nie wyłącznie – emisji, o której prasa powinna zostać poinformowana przez Telewizję Polską S.A. (§ 9 ust. 2 rozporządzenia). W ocenie Sądu I instancji, nie ma więc podstaw, by z faktu, że do obowiązków TVP jako podmiotu, który przeprowadza debatę, należy jej wyemitowanie w Programie I w czasie rzeczywistym (§ 8 rozporządzenia), wywodzić, że pytania zadane kandydatom na Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej podczas tej debaty stanowią materiał prasowy w rozumieniu art. 7 ust. 2 pkt 4 p.p. W konsekwencji nie ma też podstaw, by prawo dostępu do informacji publicznej objętej wnioskiem Stowarzyszenia z 25 czerwca 2020 r. podlegało ograniczeniu na podstawie art. 5 ust. 1 u.d.i.p. w zw. z art. 15 ust. 1 p.p.

TVP wywiodła skargę kasacyjną od powyższego wyroku zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 5 ust. 1 u.d.i.p. oraz art. 15 ust. 1 p.p. w związku z art. 7 ust. 2 pkt 4 p.p. poprzez ich niezastosowanie i nieprzyjęcie, iż pytania, które zadano kandydatom na Prezydenta RP w trakcie debaty organizowanej przez TVP 17 czerwca 2020 r. są materiałem prasowym, a ich autorom przysługuje prawo zachowania w tajemnicy imienia i nazwiska w związku z czym z uwagi na objęcie niniejszych informacji tajemnicą ustawową TVP ma prawo odmówić udostępnienia informacji o imionach i nazwiskach autorów pytań, które zadano kandydatom na Prezydenta RP w trakcie debaty organizowanej przez TVP 17 czerwca 2020 r.

Podnosząc powyższe zarzuty wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty poprzez oddalenie skargi ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Skarżąca kasacyjnie wniosła o rozpoznanie niniejszej skargi kasacyjnej na rozprawie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Stowarzyszenie wniosło o jej oddalenie oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje.

1. Stosownie do art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024 r. poz. 935; dalej: „p.p.s.a.”), Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, biorąc pod rozwagę z urzędu jedynie nieważność postępowania. W rozpoznawanej sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności skutkujących nieważnością postępowania, o jakich mowa w art. 183 § 2 p.p.s.a. i nie zachodzi żadna z przesłanek, o których mowa w art. 189 p.p.s.a., które Naczelny Sąd Administracyjny rozważa z urzędu dokonując kontroli zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku. W tych okolicznościach w sprawie badaniu podlegały wyłącznie zarzuty podniesione w skardze kasacyjnej na uzasadnienie przytoczonych podstaw kasacyjnych.

Rozpoznając sprawę Naczelny Sąd Administracyjny związany jest granicami skargi. Związanie granicami skargi oznacza związanie podstawami zaskarżenia wskazanymi w skardze kasacyjnej oraz jej wnioskami. Naczelny Sąd Administracyjny bada przy tym wszystkie podniesione przez stronę skarżącą kasacyjnie zarzuty naruszenia prawa (tak NSA w uchwale pełnego składu z 26 października 2009 r. sygn. akt I OPS 10/09, opubl. w ONSAiWSA 2010 z. 1 poz. 1).

Zgodnie z art. 174 p.p.s.a. skargę kasacyjną można oprzeć na następujących podstawach: 1) naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, a także 2) naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli

uchylenie to mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. W niniejszej sprawie wskazano wyłącznie na naruszenie prawa materialnego.

Stosownie do art. 176 p.p.s.a. strona skarżąca kasacyjnie ma obowiązek przytoczyć podstawy skargi kasacyjnej wnoszonej od wyroku Sądu pierwszej instancji i szczegółowo je uzasadnić wskazując, które przepisy ustawy zostały naruszone, na czym to naruszenie polegało i jaki miało wpływ na wynik sprawy. Rola Naczelnego Sądu Administracyjnego w postępowaniu kasacyjnym ogranicza się do skontrolowania i zweryfikowania zarzutów wnoszącego skargę kasacyjną.

2. Skarga kasacyjna jest niezasadna. Nie zasługiwał na uwzględnienie główny zarzut zawarty w skardze kasacyjnej wskazujący na naruszenie prawa materialnego tj. art. 5 ust. 1 u.d.i.p. oraz art. 15 ust. 1 p.p. w zw. z art. 7 ust. 2 pkt 4 p.p. „(...) poprzez ich niezastosowanie i nieprzyjęcie, iż pytania, które zadano kandydatom na Prezydenta RP w trakcie debaty organizowanej przez TVP dnia 17 czerwca 2020 r. są materiałem prasowym, a ich autorom przysługuje prawo zachowania w tajemnicy imienia i nazwiska w związku z czym z uwagi na objęcie niniejszych informacji tajemnicą ustawową organ ma prawo odmówić udostępnienia informacji o imionach i nazwiskach autorów pytań, które zadano kandydatom na Prezydenta RP w trakcie debaty organizowanej przez TVP dnia 17 czerwca 2020 r.”. Tak postawione zarzuty bardzo ubogiej w argumenty prawne skargi kasacyjnej są wyłącznie polemiką z rozstrzygnięciem Sądu.

Istota sprawy sprowadza się zatem do oceny zgodności z prawem wyroku Sądu I instancji, który uchylił decyzję TVP w przedmiocie odmowy udostępnienia informacji publicznej w zakresie wniosku Stowarzyszenia o wskazanie, kto (poprzez wskazanie z imienia i nazwiska) był autorem pytań, które zadano kandydatom na Prezydenta RP w trakcie debaty organizowanej przez TVP w dniu 17 czerwca 2020 r. Kluczowym zagadnieniem w sprawie było to, czy pytania, które zadano kandydatom na Prezydenta RP w trakcie debaty zorganizowanej 17 czerwca 2020 r. stanowiły „materiał prasowy”.

3. Zdaniem NSA, zaskarżony wyrok jest prawidłowy z kilku zasadniczych względów.

Po pierwsze – rację ma Sąd I instancji, że TVP jest podmiotem obowiązany do udostępnienia informacji publicznej, o którym mowa w art. 4 ust. 1 u.d.i.p. oraz, że informacja objęta wnioskiem Stowarzyszenia z 25 czerwca 2020 r. stanowi „informację publiczną” w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p.

Po drugie – zasadnie Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art. 5 ust. 1 u.d.i.p., prawo do informacji publicznej podlega ograniczeniu w zakresie i na zasadach określonych w przepisach o ochronie informacji niejawnych oraz o ochronie innych tajemnic ustawowo chronionych. Wśród ustaw zawierających przepisy dotyczące ochrony informacji liczną grupę stanowią ustawy chroniące informacje uzyskane w związku z wykonywanym zawodem lub działalnością. Zgodnie zaś z art. 15 ust. 1 p.p. autorowi materiału prasowego przysługuje prawo zachowania w tajemnicy swego nazwiska a dziennikarz ma obowiązek zachowania w tajemnicy danych umożliwiających identyfikację autora materiału prasowego, listu do redakcji lub innego materiału o tym charakterze, jak również innych osób udzielających informacji opublikowanych albo przekazanych do opublikowania, jeżeli osoby te zastrzegły nieujawnianie powyższych danych (art. 15 ust. 2 pkt 1 p.p.). Obowiązek ten dotyczy również innych osób zatrudnionych w redakcjach, wydawnictwach prasowych i innych prasowych jednostkach organizacyjnych (art. 15 ust. 3 p.p.). Z kolei „materiałem prasowym” jest każdy opublikowany lub przekazany do opublikowania w prasie tekst albo obraz o charakterze informacyjnym, publicystycznym, dokumentalnym lub innym, niezależnie od środków przekazu, rodzaju, formy, przeznaczenia czy autorstwa (art. 7 ust. 2 pkt 4 p.p.). Pojęcie „prasa” oznacza publikacje periodyczne, które nie tworzą zamkniętej, jednorodnej całości, ukazujące się nie rzadziej niż raz do roku, opatrzone stałym tytułem albo nazwą, numerem bieżącym i datą, a w szczególności: dzienniki i czasopisma, serwisy agencyjne, stałe przekazy teleksowe, biuletyny, programy radiowe i telewizyjne oraz kroniki filmowe; prasą są także wszelkie istniejące i powstające w wyniku postępu technicznego środki masowego przekazywania, w tym także rozgłośnie oraz tele- i radiowęzły zakładowe, upowszechniające publikacje periodyczne za pomocą druku, wizji, fonii lub innej techniki rozpowszechniania; prasa obejmuje również zespoły ludzi i poszczególne osoby zajmujące się działalnością dziennikarską (art. 7 ust. 2 pkt 1 p.p.). Jak wynika z art. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805 ze zm.) do rozpowszechniania programów radiowych i telewizyjnych stosuje się przepisy prawa prasowego, o ile ustawa nie stanowi inaczej.

Po trzecie – rację ma skarżący kasacyjnie, że TVP jest „prasą” w rozumieniu wskazanych przepisów. Niezasadne jest jednak twierdzenie zawarte w skardze

kasacyjnej, że „(...) pytania stanowiące przedmiot wniosku o udostępnienie informacji publicznej zostały opublikowane w ramach prasy i zostały sporządzone w celu takiej publikacji” a w związku z tym stanowią „materiał prasowy” w rozumieniu p.p. i organ obowiązany zachować je w poufności, jeżeli autor materiału prasowego nie decyduje się na publikację swojego imienia i nazwiska. To, że TVP jest „prasą” nie oznacza automatycznie, że nie jest podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji publicznej. Należy bowiem oddzielić zadania wykonywane przez TVP jako „prasa” i jako „inny podmiot” zobowiązany do udostępniania informacji publicznej. Przykładowo można wskazać, że treści zawarte na paskach informacyjnych publikowanych w programie telewizyjnym są „materiałem prasowym” i dane osobowe ich autorów są objęte ustawowo chronioną tajemnicą, zgodnie z art. 15 ust. 1 p.p. (por. wyrok NSA z 23 marca 2022 r., sygn. akt III OSK 1172/21). Podobnie poszczególne wydania programu informacyjnego nadawanego przez TVP jako program zatytułowany „Wiadomości”, są „materiałem prasowym”, gdyż spełniają wszystkie cechy wynikające z definicji legalnej zawartej w art. 7 ust. 2 pkt 4 p.p. (por. wyrok NSA z 2 marca 2023 r., sygn. akt III OSK 7072/21). Z drugiej strony pamiętać trzeba, że nie tylko TVP ale również dyrekcje regionalnych oddziałów są zobowiązane do udostępniania informacji publicznych (por. wyrok NSA z 24 marca 2022 r., sygn. akt III OSK 1154/21). Brzmienie art. 4 u.d.i.p. jednoznacznie wskazuje, że ustawodawca dążył do jak najszerszego określenia zbioru podmiotów zobowiązanych do udzielenia informacji publicznej. Celem takie rozwiązania jest bowiem pełna realizacja politycznego prawa dostępu do informacji publicznej, bowiem szeroki dostęp do informacji publicznej stanowi niezbędną przesłankę zaistnienia społeczeństwa obywatelskiego, a co za tym idzie - urzeczywistnienia demokratycznych zasad funkcjonowania władzy publicznej w polskim państwie prawnym. W uzasadnieniu cytowanego wyroku z 24 marca 2022 r. NSA wskazał, że: „(...) oczywiście chybione jest stwierdzenie, że działalność w zakresie publicznej telewizji nie jest w żaden sposób wykonywaniem zadań publicznych w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej”.

Po czwarte – zasadnie Sąd I instancji wskazał, że debata pomiędzy kandydatami na Prezydenta RP, do której odnosi się wniosek skarżącego, została przeprowadzona na podstawie przepisów ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. - Kodeks wyborczy (Dz. U. z 2019 r. poz. 684 ze zm.; dalej: „Kodeks wyborczy”). Stosownie do art. 120 § 1 Kodeksu wyborczego, TVP ma obowiązek przeprowadzenia debat w

szczegółności pomiędzy kandydatami w przypadku wyborów Prezydenta RP. W art. 120 § 2 Kodeksu wyborczego zawarto delegację ustawową dla Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji do określenia w drodze rozporządzenia po zasięgnięciu opinii Zarządu Telewizji Polskiej, szczegółowe zasady i tryb przeprowadzenia debat, w tym czas trwania debat i program ogólnokrajowy, w którym debaty będą przeprowadzane, sposób przygotowania i emisji debat, oraz sposób upowszechnienia informacji o terminie emisji debat - tak, aby zapewnić poszanowanie zasady równości w prezentowaniu stanowisk i opinii uczestników debaty. W oparciu o powołaną delegację ustawową, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji wydała rozporządzenie z 6 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu przeprowadzania debat przez Telewizję Polską Spółkę Akcyjną (Dz.U. Nr 146, poz. 878; dalej: „rozporządzenie”). Sąd I instancji przytoczył w uzasadnieniu brzmienie kluczowych dla sprawy regulacji, z których wynika obowiązek przeprowadzenia takiej debaty (w związku z tym nie ma potrzeby ponownego ich przytaczania). Zdaniem NSA, Sąd I instancji analizując przepisy prawa mające zastosowanie w sprawie wskazał na konkluzje, które w pełni można zaakceptować:

- podstawę obowiązku przeprowadzenia przez TVP debaty pomiędzy kandydatami w wyborach Prezydenta RP zawarto w art. 120 Kodeksu wyborczego, czyli w ustawie, która określa zasady i tryb zgłaszania kandydatów, przeprowadzania oraz warunki ważności wyborów m.in. Prezydenta RP;

- debata pomiędzy kandydatami w wyborach na Prezydenta RP jest zatem przewidzianym przez ustawodawcę elementem procesu wyborczego stanowiącego podstawowy sposób realizacji zasady demokratycznego państwa prawnego; stanowi element tego procesu w postaci kampanii wyborczej;

- Kodeks wyborczy i rozporządzenie zawierają całościową i szczegółową regulację tak w zakresie samego obowiązku przeprowadzania debat oraz podmiotu zobowiązanego do realizacji tego obowiązku, jak i w zakresie zasad i trybu przeprowadzenia debat, w tym czasu trwania i programu ogólnokrajowego, w którym debaty mają być przeprowadzane, sposobu przygotowania i emisji debat, jak również sposobu upowszechnienia informacji o terminie emisji debat;

- przeprowadzając debatę wyborczą TVP realizuje zatem obowiązki wynikające wprost z prawa wyborczego a nie zadania nałożone na nią przepisami ustawy o radiofonii i telewizji, czy jakiegoś innego dowolnego programu publicystycznego;

- debata pomiędzy kandydatami na Prezydenta RP nie spełnia kryteriów określonych w art. 7 ust. 2 pkt 1 p.p.;

- nie ma żadnych podstaw, by z faktu, że do obowiązków TVP jako podmiotu, który przeprowadza debatę (i emituje w czasie rzeczywistym) wywodzić, że pytania zadane kandydatom na Prezydenta RP podczas tej debaty stanowią „materiał prasowy” w rozumieniu art. 7 ust. 2 pkt 4 p.p.

NSA w pełni zgadza się z takim twierdzeniem Sądu I instancji. W związku z tym w niniejszej sprawie nie było też żadnych podstaw, by prawo dostępu do informacji publicznej objętej wnioskiem Stowarzyszenia z 25 czerwca 2020 r. podlegało ograniczeniu na podstawie art. 5 ust. 1 u.d.i.p. w zw. z art. 15 ust. 1 p.p.

4. Mając na uwadze powyższe wywody, Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że skarga kasacyjna nie ma usprawiedliwionych podstaw, dlatego na mocy art. 184 p.p.s.a. ją oddalił. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 204 pkt 1 p.p.s.a.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Starczy Sekretarz Sądowy
Paulina Wordwa